

stand, men at det af ordensmæssige grunde kunne være nødvendigt at pålægge disse personer en pligt til i arbejdstiden at være beskæftiget med godkendte aktiviteter i dette udtryks vide betydning.

I overensstemmelse hermed er beskæftigelsespligten i straffuldbyrdelsesloven samt i de administrative regler, der er udstedt i medfør heraf, defineret meget bredt. Som godkendt aktivitet henregnes eksempelvis deltagelse i egentlig produktionsvirksomhed, økonomidrift, undervisning, produktionsskole, terapiarbejde, deltagelse i behandlingsprogrammer og pasning af eget barn. Hertil kommer, at det af vejledning om beskæftigelse m.v. af indsatte i kriminalforsorgens institutioner fremgår, at hvis institutionen vurderer, at en pensionist ikke kan beskæftiges med nogen form for godkendt aktivitet, kan vedkommende fritages for beskæftigelsespligten på grund af sygdom og vil i givet fald modtage sygevederlag.

Direktoratet for Kriminalforsorgen har oplyst, at netop fordi beskæftigelsespligten defineres bredt, og fordi der tages individuelle hensyn ved valg af beskæftigelse, giver beskæftigelsespligten for pensionister ikke i praksis anledning til problemer. Direktoratet har på denne baggrund ikke fundet grundlag for generelt at fritage pensionister for beskæftigelsespligten.

2. Som nævnt defineres beskæftigelsespligten meget bredt og giver i praksis ikke anledning til problemer i relation til pensionister.

Såfremt en pensionist, der ikke er fritaget fra beskæftigelsespligten, nægter at være beskæftiget, følger det af beskæftigelsesbekendtgørelsen, at den normale reaktion over for indsatte, der nægter at være beskæftiget med en af institutionen godkendt aktivitet, er af økonomisk karakter (fradrag i vederlag, disciplinærstraf i form af bøde). Hvis der er tale om længerevarende beskæftigelsesvægring, kan eventuelt ske udelukkelse fra fællesskab, hvis betingelserne i straffuldbyrdelseslovens § 63, stk. 1, nr. 3, er opfyldt. Denne mulighed må kun anvendes undtagelsesvis i de åbne fængsler.

Spm. nr. S 5030

Til socialministeren (16/8 04) af:

Line Barfod (EL):

»Vil ministeren følge sin forgængers løfte om at gå ind i alle sager om lægekonsulenter, hvor der klages over, at lægekonsulenten er gået ud over sin opgave som beskrevet i retningslinjerne fra Socialministeriet, og hvor lægekonsulenten f.eks. er fremkommet med en vurdering af, hvorvidt en borger skal have en bestemt ydelse?«

Begrundelse

Den tidligere socialminister har både på et åbent samråd i Folketingets Socialudvalg og overfor pressen lovet at gå ind i sager om klager over lægekonsulenter. Spørgeren ønsker at vide, om den nye minister også vil gå ind i disse sager og dermed forhåbentlig medvirke til at få ændret praksis på et område af afgørende betydning for mange mennesker, der er fuldstændig afhængige af offentlig hjælp. Der er adskillige eksempler på, at lægekonsulenters vurderinger f.eks. har ført til afslag på førtidspension og handicap-ydelser.

Svar (25/8 04)

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg er helt enig med den tidligere socialminister i, at der skal skrides ind overfor kommuner, som generelt administrerer i strid med reglerne.

Det betyder imidlertid ikke, at jeg som socialminister kan gribe ind i enkeltsager, hvor borgeren mener, at lægekonsulenten har haft en forkert rolle. Jeg har jo heller ikke mulighed for at gribe ind i en konkret sag, hvor f.eks. en sagsbehandler har handlet forkert eller truffet en forkert afgørelse. I sådanne tilfælde må borgeren udnytte den almindelige adgang til at anke afgørelsen til det sociale nævn.

Det sociale nævn er ikke bundet af undersøgende lægers eller andres vurdering af arbejdsevnen, idet nævnet foretager en selvstændig vurdering af sagen.

Er det i stedet tale om, at en kommune generelt udviser en adfærd, der tyder på, at kommunen enten har misforstået reglerne eller direkte handler i strid hermed, har jeg naturligvis mulighed for at bede kommunen om en redegørelse